BESCHIKKING VAN HET HOF (Vijfde kamer)

2 juli 2026 *

„Prejudiciële verwijzing – Prejudiciële spoedprocedure – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Justitiële samenwerking in strafzaken – Kaderbesluit 2002/584/JBZ – Europees aanhoudingsbevel met het oog op strafvervolging en op de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen – Artikel 6, lid 1 – Uitvaardigende rechterlijke autoriteit – Artikel 8, lid 1, onder c) – Openbaar ministerie dat een Europees aanhoudingsbevel uitvaardigt op basis van een door een rechter uitgevaardigd nationaal aanhoudingsbevel – Geen rechterlijke toetsing bij de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel – Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Effectieve rechterlijke bescherming”

In zaak C-446/26 PPU [Blerens] [i],

betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, ingediend door de rechtbank Amsterdam (Nederland) bij beslissing van 6 mei 2026, ingekomen bij het Hof op 6 mei 2026, in de procedure over de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel dat is uitgevaardigd tegen

RI,

in tegenwoordigheid van:

Openbaar Ministerie,

geeft

HET HOF (Vijfde kamer),

samengesteld als volgt: M. L. Arastey Sahún, kamerpresident, J. Passer, E. Regan (rapporteur), D. Gratsias en B. Smulders, rechters,

advocaat-generaal: M. Campos Sánchez-Bordona,

griffier: A. Calot Escobar,

gezien het verzoek van de verwijzende rechter van 6 mei 2026, ingekomen bij het Hof op dezelfde dag, om de prejudiciële verwijzing overeenkomstig artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof volgens de spoedprocedure te behandelen,

* Procestaal: Nederlands.

[i] Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

gezien de beslissing van de Vijfde kamer van 21 mei 2026 om dit verzoek in te willigen,

gelet op de beslissing, de advocaat-generaal gehoord, om overeenkomstig artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof te beslissen bij met redenen omklede beschikking,

de navolgende

Beschikking

1 Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van artikel 8, lid 1, onder c), van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (PB 2002, L 190, blz. 1), gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest").

2 Dit verzoek is ingediend in het kader van een strafprocedure over de tenuitvoerlegging in Nederland van een Europees aanhoudingsbevel dat de bevoegde Griekse autoriteit met het oog op strafvervolging en tenuitvoerlegging van verschillende vrijheidsstraffen heeft uitgevaardigd tegen RI, een Grieks staatsburger die op het grondgebied van Nederland verblijft.

Toepasselijke bepalingen

3 Artikel 1 van kaderbesluit 2002/584 heeft als opschrift „Verplichting tot tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel" en bepaalt in lid 3:

„Dit kaderbesluit kan niet tot gevolg hebben dat de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten en de fundamentele rechtsbeginselen, zoals die zijn neergelegd in artikel 6 [VEU], wordt aangetast."

4 Artikel 6 van dit kaderbesluit draagt het opschrift „Bevoegde rechterlijke autoriteiten" en bepaalt in lid 1:

„De uitvaardigende rechterlijke autoriteit is de rechterlijke autoriteit van de uitvaardigende lidstaat die bevoegd is om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen krachtens het recht van de uitvaardigende lidstaat."

5 Artikel 8 van dit kaderbesluit, met als opschrift „Inhoud en vorm van het Europees aanhoudingsbevel", bepaalt in lid 1:

„In het Europees aanhoudingsbevel worden overeenkomstig het als bijlage bij dit kaderbesluit gevoegde model de navolgende gegevens vermeld:

[...]

c) de vermelding dat een voor tenuitvoerlegging vatbaar vonnis, een aanhoudingsbevel of een andere voor tenuitvoerlegging vatbare gelijkwaardige rechterlijke beslissing bestaat, zoals bedoeld in de artikelen 1 en 2;

[...]"

6 Artikel 15 van kaderbesluit 2002/584 heeft als opschrift „Beslissing over de overlevering” en bepaalt in lid 2:

„Indien de uitvoerende rechterlijke autoriteit van oordeel is dat de door de uitvaardigende lidstaat meegedeelde gegevens onvoldoende zijn om haar in staat te stellen een beslissing te nemen over de overlevering, verzoekt zij dringend om aanvullende gegevens, met name in verband met de artikelen 3 tot en met 5 en artikel 8 en kan zij een uiterste datum voor de ontvangst ervan vaststellen, rekening houdend met de noodzaak de in artikel 17 gestelde termijn in acht te nemen.”

7 Artikel 26 van dit kaderbesluit draagt het opschrift „Verrekening van de periode van vrijheidsbeneming in de uitvoerende staat” en bepaalt in lid 1:

„De uitvaardigende lidstaat brengt elke periode van vrijheidsbeneming ten gevolge van de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel in mindering op de totale duur van de vrijheidsbeneming die in de uitvaardigende lidstaat moet worden ondergaan in geval van veroordeling tot een tot vrijheidsstraf of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel.”

Hoofdgeding en prejudiciële vraag

8 Op 29 april 2025 heeft het openbaar ministerie bij de Efeteio Thessalonikis (rechter in tweede aanleg Thessaloniki, Griekenland; hierna: „Grieks openbaar ministerie”) een Europees aanhoudingsbevel tegen RI uitgevaardigd met het oog op, ten eerste, strafvervolging wegens herhaald huiselijk geweld en slagen en verwondingen – strafbare feiten waarop in Griekenland een vrijheidsstraf van maximaal tien respectievelijk twee jaar staat – en, ten tweede, de tenuitvoerlegging van vier vrijheidsstraffen van respectievelijk vijf jaar, twee jaar, één jaar en vier maanden.

9 Voor zover dit Europees aanhoudingsbevel strekt tot strafvervolging, ligt daaraan een nationaal aanhoudingsbevel ten grondslag dat op 29 mei 2018 is uitgevaardigd door de onderzoeksrechter van de Protodikeio Katerinis (rechter in eerste aanleg Katerini, Griekenland) en dat is aangevuld bij de beschikking van die onderzoeksrechter van 22 oktober 2018 en bekrachtigd bij besluit nr. 26/2019 van de raad voor lichte strafbare feiten van Katerini.

10 Op 30 oktober 2025 heeft de officier van justitie bij de rechtbank Amsterdam (Nederland) bij de verwijzende rechter – deze zelfde rechtbank – een verzoek ingediend om het Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen. RI is op grond van dit aanhoudingsbevel in overleveringsdetentie geplaatst in afwachting van zijn overlevering aan de uitvaardigende lidstaat.

11 Die rechter heeft bij tussenuitspraak van 24 maart 2026 geoordeeld dat RI’s overlevering moet worden geweigerd voor drie van de vier veroordelingen die ten grondslag liggen aan het Europees aanhoudingsbevel, maar dat er vooralsnog geen aanleiding is om de overlevering integraal te weigeren, afgezien van de vraag of de beslissing van het Griekse openbaar ministerie om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen, voor zover dat strekt tot strafvervolging, het voorwerp kan uitmaken van een beroep in rechte dat volledig voldoet aan de voorwaarden die inherent zijn aan een effectieve rechterlijke bescherming.

12 Wat dit laatste punt betreft, heeft de verwijzende rechter het Griekse openbaar ministerie, als uitvaardigende rechterlijke autoriteit, een reeks vragen voorgelegd om met name te kunnen uitmaken of ten tijde van de uitvaardiging van het nationaal aanhoudingsbevel dan wel op een

later moment de noodzakelijke voorwaarden voor de uitvaardiging van het vervolgingsgedeelte van het Europees aanhoudingsbevel, en met name de evenredigheid ervan, zijn getoetst door een rechter in de uitvaardigende lidstaat en, zo neen, of er een mogelijkheid is om die evenredigheid door een rechter in die lidstaat te laten toetsen voordat de feitelijke overlevering van de opgeëiste persoon plaatsvindt.

13 Bij brief van 21 januari 2026 heeft het Griekse openbaar ministerie ten eerste geantwoord dat de rechterlijke autoriteit die bevoegd is om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen de openbaar aanklager bij de bevoegde rechter in tweede aanleg is en dat die openbaar aanklager uitspraak doet over de naleving van de voorwaarden voor de uitvaardiging van dat bevel, daarbij rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel; ten tweede dat de Griekse rechter, te weten de onderzoeksrechter, beoordeelt of de voorwaarden voor de uitvaardiging van het nationale aanhoudingsbevel zijn vervuld, daarbij rekening houdend met het evenredigheidsbeginsel, en ten derde dat het evenredigheidsbeginsel een algemeen aanvaard en in de grondwet van de Helleense Republiek verankerd beginsel is dat geldt voor alle fasen van de strafprocedure en dat in de onderhavige zaak in aanmerking is genomen, zowel bij de uitvaardiging van het nationaal aanhoudingsbevel door de onderzoeksrechter als bij de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel.

14 De verwijzende rechter benadrukt om te beginnen dat de onderhavige zaak vergelijkbaar is met de aanhangige zaak C-722/25, Wertergen, afgezien van het feit dat het Europees aanhoudingsbevel in het hoofdgeding ook strekt tot de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen. Vervolgens brengt hij de overwegingen uit het verzoek om een prejudiciële beslissing dat tot die zaak heeft geleid in herinnering en geeft hij aan dat hij uit de informatie van de uitvaardigende rechterlijke autoriteit afleidt dat in de uitvaardigende lidstaat de beslissing van een openbaar aanklager om met het oog op strafvervolging een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen, niet door een rechter kan worden getoetst vóór de overlevering van de gezochte persoon. Voorts geeft hij aan dat hij uit die informatie niet kan opmaken of de bevoegde rechter van de uitvaardigende lidstaat bij de uitvaardiging van een nationaal aanhoudingsbevel de noodzakelijke voorwaarden voor de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel met het oog op strafvervolging, en met name de evenredigheid ervan, toetst of kan toetsen, en evenmin of de beslissing tot uitvaardiging van een nationaal aanhoudingsbevel vóór de overlevering van de gezochte persoon kan worden getoetst door een rechter. Volgens de verwijzende rechter is het in dit verband niet relevant dat de feiten waarvan de persoon in Griekenland wordt verdacht, gelet op de aard ervan en op de straf die daarop staat, ernstige strafbare feiten zijn, en dat die persoon buiten Griekenland woont.

15 Er heerst volgens de verwijzende rechter dus twijfel over de vraag of de gezochte persoon vóór zijn overlevering aan de uitvaardigende lidstaat effectieve rechterlijke bescherming kan genieten, hetzij op het niveau van het Europees aanhoudingsbevel, hetzij op het niveau van de nationale rechterlijke beslissing waarop het Europees aanhoudingsbevel steunt, te weten het nationale aanhoudingsbevel.

16 Hij brengt daarbij in herinnering dat het Hof in de punten 47 en 48 van het arrest van 10 maart 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), heeft geoordeeld dat een persoon tegen wie met het oog op strafvervolging een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, vóór zijn overlevering aan de uitvaardigende lidstaat een effectieve rechterlijke bescherming moet kunnen genieten op ten minste één van de twee vereiste beschermingsniveaus, namelijk ofwel op het niveau van het Europees aanhoudingsbevel ofwel op dat van de rechterlijke beslissing waarop dat bevel steunt.

17 Volgens de verwijzende rechter ging dat arrest over een andere situatie dan die in het hoofdgeding, aangezien de openbaar aanklager in die zaak die tot dat arrest heeft geleid zowel het Europees aanhoudingsbevel als het nationale aanhoudingsbevel had uitgevaardigd.

18 Hij is er evenwel niet van overtuigd dat dit verschil tot gevolg heeft dat het vereiste van effectieve rechterlijke bescherming vóór de overlevering van de gezochte persoon, in de onderhavige zaak niet zou gelden voor een van die twee niveaus. Het Hof heeft dat vereiste immers bekrachtigd in zijn eerdere rechtspraak over die twee beschermingsniveaus en met name in het arrest van 27 mei 2019, OG en PI (Openbaar ministerie van Lübeck en van Zwickau) (C-508/18 en C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), waarnaar het verwijst in de punten 43 tot en met 47 van het arrest van 10 maart 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187). Net als in de onderhavige zaak had in de zaak die tot eerstgenoemd arrest heeft geleid de openbaar aanklager het Europees aanhoudingsbevel uitgevaardigd en had een rechter het nationale aanhoudingsbevel uitgevaardigd. Het lijkt de verwijzende rechter dan ook onwaarschijnlijk dat het vereiste van effectieve rechterlijke bescherming dat in arrest C-648/20 PPU is geformuleerd, niet zou gelden in een geval als dat van het hoofdgeding.

19 Die rechter wijst erop dat hij in een eerdere, vergelijkbare zaak over de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel van een openbaar aanklager bij een Griekse rechter in tweede aanleg heeft geoordeeld dat het door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde recht op effectieve rechterlijke bescherming niet was geschonden aangezien, vóór de overlevering van de gezochte persoon, het nationale aanhoudingsbevel was uitgevaardigd door een rechter en, na de overlevering van die persoon, de rechtmatigheid van het Europees aanhoudingsbevel overeenkomstig de rechtspraak die voortvloeit uit het arrest van 13 januari 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punten 72 en 73), in voorkomend geval incidenteel moest kunnen worden onderzocht door de strafrechter die bevoegd was om zich uit te spreken over de aan dat bevel ten grondslag liggende feiten.

20 De verwijzende rechter betwijfelt echter of een dergelijke redenering houdbaar is, en wel om twee redenen.

21 Ten eerste veronderstelt die redenering dat, wanneer een Europees aanhoudingsbevel met het oog op strafvervolging is uitgevaardigd door een openbaar aanklager, de voorwaarde in verband met effectieve rechterlijke bescherming al op het niveau van de nationale rechterlijke beslissing werd vervuld indien het nationale aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd door een rechter. Uit de punten 50 tot en met 53 van het arrest van 10 maart 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), blijkt evenwel dat die enkele omstandigheid niet volstaat omdat, indien een openbaar aanklager het Europees aanhoudingsbevel heeft uitgevaardigd, de rechter bij de uitvaardiging van het nationale aanhoudingsbevel – en dus vóór de overlevering – de voorwaarden voor de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel en met name de evenredigheid ervan moet hebben kunnen toetsen.

22 Ten tweede veronderstelt die redenering dat een rechterlijke toets van de voorwaarden voor de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel en met name van de evenredigheid ervan die in de uitvaardigende lidstaat wordt verricht door een rechter maar pas nadat de gezochte persoon is overgeleverd aan die lidstaat, zoals in het arrest van 13 januari 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4), voldoet aan het vereiste van effectieve rechterlijke bescherming. Uit de punten 54 tot en met 57 van het arrest van 10 maart 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), volgt evenwel dat de enkele mogelijkheid om na de overlevering van de gezochte

persoon de rechtmatigheid van de beslissing van de openbaar aanklager om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen rechterlijk te laten toetsen, niet betekent dat wordt voldaan aan dat vereiste.

23 Derhalve heeft de rechtbank Amsterdam de behandeling van de zaak geschorst en het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Moet artikel 8, eerste lid, onder c), van kaderbesluit [2002/584], gelezen in het licht van artikel 47 van het [Handvest], zo worden uitgelegd dat niet is voldaan aan de vereisten die inherent zijn aan de effectieve rechterlijke bescherming die een persoon tegen wie met het oog op strafvervolging – en daarnaast met het oog op de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen – een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, moet genieten, indien:

– het Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd door een openbaar aanklager – die kan worden aangemerkt als ‚uitvaardigende rechterlijke autoriteit' in de zin van artikel 6, eerste lid, van dat kaderbesluit maar –, wiens beslissing tot uitvaardiging van dat Europees aanhoudingsbevel niet vatbaar is voor rechterlijke toetsing in de uitvaardigende lidstaat vóór de overlevering van de gezochte persoon, terwijl

– dat Europees aanhoudingsbevel – voor zover het ziet op strafvervolging – berust op een nationaal aanhoudingsbevel dat is uitgevaardigd door een rechter die bij de uitvaardiging van dat bevel niet de voorwaarden voor uitvaardiging van een [Europees aanhoudingsbevel] en met name de evenredigheid daarvan heeft getoetst en wiens beslissing niet vatbaar is voor een dergelijke rechterlijke toetsing in de uitvaardigende lidstaat vóór de overlevering van de gezochte persoon?"

Verzoek om toepassing van de prejudiciële spoedprocedure

24 De verwijzende rechter heeft verzocht de onderhavige prejudiciële verwijzing te behandelen volgens de prejudiciële spoedprocedure van artikel 23 bis, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie en artikel 107, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof.

25 Hij voert ter ondersteuning van dit verzoek aan dat de prejudiciële vraag betrekking heeft op een gebied als bedoeld in titel V van het derde deel van het VWEU, dat de opgeëiste persoon zich in detentie bevindt in afwachting van de overlevering aan de uitvaardigende lidstaat, dat de beslissing over de overlevering niet kan worden genomen zonder het antwoord van het Hof op die vraag en dat een spoedig antwoord dus rechtstreeks en doorslaggevend van invloed is op de duur van die detentie.

26 In dit verband zij er ten eerste op gewezen dat de prejudiciële verwijzing met name betrekking heeft op de uitlegging van artikel 8, lid 1, onder c), van kaderbesluit 2002/584, welk kaderbesluit behoort tot de gebieden die worden bedoeld in titel V van het derde deel van het VWEU, betreffende de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid. Bijgevolg komt deze verwijzing in aanmerking om te worden behandeld volgens de prejudiciële spoedprocedure.

27 Wat ten tweede de voorwaarde van spoedeisendheid betreft, volgt uit vaste rechtspraak dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de betrokkene in het hoofdgeding op het moment van de indiening van het verzoek om een prejudiciële beslissing zijn vrijheid is ontnomen en het van de

beslissing van het Hof afhangt of zijn hechtenis wordt voortgezet, met dien verstande dat de situatie van de betrokkene moet worden beoordeeld zoals die zich voordoet op het tijdstip van het onderzoek van het verzoek om de prejudiciële verwijzing volgens de spoedprocedure te behandelen (zie onder meer arrest van 23 april 2026, Casotta, C-24/26 PPU, EU:C:2026:333, punt 55 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

28 In casu blijkt uit het dossier waarover het Hof beschikt dat RI sinds 27 oktober 2025 zijn vrijheid is ontnomen in afwachting van zijn overlevering aan de bevoegde Griekse autoriteiten en dat hij zich in deze situatie bevindt op datum van het onderzoek van het verzoek om de prejudiciële verwijzing te behandelen volgens de prejudiciële spoedprocedure. De verwijzende rechter heeft in de verwijzingsbeslissing trouwens aangegeven dat dit verzoek tot gevolg heeft dat RI's detentie met het oog op zijn overlevering aan de uitvaardigende lidstaat met zestig dagen wordt verlengd.

29 Met de prejudiciële vraag wenst de verwijzende rechter, als uitvoerende rechterlijke autoriteit, in essentie te vernemen of de Unierechtelijke bepalingen waarop deze vraag betrekking heeft, kunnen rechtvaardigen dat hij de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel, voor zover het ziet op strafvervolging, weigert omdat het niet zou voldoen aan de eisen die inherent zijn aan de effectieve rechterlijke bescherming waarop de gezochte persoon recht heeft.

30 Een bevestigend antwoord van het Hof zou in beginsel moeten leiden tot RI's invrijheidstelling, aangezien zijn overlevering met het oog op strafvervolging in de uitvaardigende lidstaat dan zou moeten worden geweigerd en zijn detentie uitsluitend voor het onderhavige prejudiciële verzoek is verlengd.

31 Het klopt dat het Europees aanhoudingsbevel in casu ook is uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van vier vrijheidsstraffen die zijn uitgesproken in voor tenuitvoerlegging vatbare vonnissen die in de uitvaardigende lidstaat zijn gewezen, en dat de verwijzende rechter geen twijfels over RI's overlevering heeft met het oog op de tenuitvoerlegging van één daarvan.

32 Volgens artikel 26, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 moet de uitvaardigende lidstaat evenwel elke periode van vrijheidsbeneming ten gevolge van de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel in mindering brengen op de totale duur van de vrijheidsbeneming die op zijn grondgebied moet worden ondergaan in geval van veroordeling tot een tot vrijheidsstraf of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel.

33 In die zin leidt een weigering om een persoon over te leveren die wordt vastgehouden in het kader van een Europees aanhoudingsbevel dat is uitgevaardigd met het oog op strafvervolging en dat tevens is uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf, niet noodzakelijk tot zijn vrijlating.

34 Dit is het geval wanneer de duur van de in de uitvaardigende lidstaat uit te zitten vrijheidsstraf lang genoeg is om de duur van de detentie in de uitvoerende lidstaat te kunnen absorberen.

35 In casu blijkt uit het dossier waarover het Hof beschikt dat RI in geval van overlevering aan de uitvaardigende lidstaat een minimale vrijheidsstraf van vier maanden riskeert.

36 Aangezien de duur van RI's detentie in Nederland reeds de duur van die straf overstijgt, moet dus worden aangenomen dat de voorwaarde van spoedeisendheid vervuld is, waarbij de voortzetting van de detentie in deze lidstaat afhangt van de beslissing van het Hof.

37 Derhalve moet het verzoek van de verwijzende rechter om de prejudiciële verwijzing te behandelen volgens de prejudiciële spoedprocedure, overeenkomstig artikel 108, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering worden toegewezen.

Beantwoording van de prejudiciële vraag

38 Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering bepaalt dat wanneer het antwoord op een prejudiciële vraag duidelijk uit de rechtspraak kan worden afgeleid of over het antwoord op een dergelijke vraag redelijkerwijs geen twijfel kan bestaan, het Hof in elke stand van het geding op voorstel van de rechter-rapporteur, de advocaat-generaal gehoord, kan beslissen om bij met redenen omklede beschikking uitspraak te doen.

39 Deze bepaling dient in het kader van de onderhavige prejudiciële verwijzing te worden toegepast.

40 Met zijn vraag wenst de verwijzende rechter in essentie te vernemen of artikel 8, lid 1, onder c), van kaderbesluit 2002/584, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat wanneer een openbaar aanklager die een „uitvaardigende rechterlijke autoriteit" in de zin van artikel 6, lid 1, van dit kaderbesluit is, een Europees aanhoudingsbevel heeft uitgevaardigd met het oog op strafvervolging en de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen, er voldaan is aan de vereisten die inherent zijn aan de effectieve rechterlijke bescherming die de gezochte persoon moet kunnen genieten, ook al staat er in de uitvaardigende lidstaat vóór de overlevering van die persoon geen beroep in rechte open tegen de beslissing van die openbaar aanklager tot uitvaardiging van dat Europees aanhoudingsbevel en ook al berust het vervolgingsgedeelte van dat Europees aanhoudingsbevel op een nationaal aanhoudingsbevel dat werd uitgevaardigd door een rechter die geen toetsing van de voorwaarden voor de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel en met name van de evenredigheid ervan heeft verricht en wiens beslissing evenmin vatbaar is voor beroep vóór de overlevering.

41 Meteen zij eraan herinnerd dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten en het beginsel van wederzijdse erkenning, dat zelf op het onderling vertrouwen tussen de lidstaten berust, in het Unierecht van wezenlijk belang zijn, aangezien zij de mogelijkheid bieden om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer bepaald vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, meer in het bijzonder, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van 29 juli 2024, Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

42 Niettemin berusten de doeltreffendheid en de goede werking van de bij kaderbesluit 2002/584 ingestelde vereenvoudigde regeling van de overlevering van personen die zijn veroordeeld wegens of verdacht worden van het plegen van strafbare feiten, op inachtneming van bepaalde in dit kaderbesluit vastgelegde vereisten, waarvan de strekking nader is bepaald in de rechtspraak van het Hof (arrest van 10 maart 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punt 36, en beschikking van 22 juni 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, punt 40).

43 In de eerste plaats is volgens artikel 6, lid 1, van het kaderbesluit de „uitvaardigende rechterlijke autoriteit" de rechterlijke autoriteit van de uitvaardigende lidstaat die bevoegd is om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen krachtens het recht van die lidstaat.

44 Volgens de rechtspraak kan dit begrip ook autoriteiten van een lidstaat omvatten die, zonder noodzakelijkerwijze rechters of rechterlijke instanties te zijn, deelnemen aan de strafrechtsbedeling in deze lidstaat en in de uitoefening van de met de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel inherent verbonden taken op onafhankelijke wijze optreden, waarbij deze onafhankelijkheid vereist dat er statutaire en organisatorische voorschriften bestaan die waarborgen dat de uitvaardigende rechterlijke autoriteit bij de vaststelling van een beslissing tot uitvaardiging van een dergelijk aanhoudingsbevel geen enkel risico loopt om te worden onderworpen aan met name een individuele instructie van de uitvoerende macht [arrest van 12 december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg en Openbaar Ministerie (Officier van justitie van Lyon en van Tours), C-566/19 PPU en C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

45 In casu wordt niet betwist dat de leden van het openbaar ministerie van de Helleense Republiek deelnemen aan de strafrechtsbedeling in deze lidstaat. Dit openbaar ministerie valt dus onder het begrip „uitvaardigende rechterlijke autoriteit” in de zin van artikel 6, lid 1, van kaderbesluit 2002/584.

46 In de tweede plaats moet volgens artikel 8, lid 1, onder c), van kaderbesluit 2002/584 een Europees aanhoudingsbevel de vermelding bevatten dat er „een voor tenuitvoerlegging vatbaar vonnis, een aanhoudingsbevel of een andere voor tenuitvoerlegging vatbare gelijkwaardige rechterlijke beslissing” bestaat.

47 Uit de rechtspraak blijkt dat de naleving van dit vereiste van bijzonder belang is, aangezien het inhoudt dat wanneer het Europees aanhoudingsbevel wordt uitgevaardigd met het oog op de aanhouding en overlevering van een gezochte persoon aan een andere lidstaat om een strafvervolging in te stellen, die persoon reeds in een eerste stadium van de procedure het voordeel van procedurele waarborgen en de grondrechten heeft kunnen genieten, op de bescherming waarvan de rechterlijke autoriteit van de uitvaardigende lidstaat moet toezien overeenkomstig het toepasselijke nationale recht, met name met het oog op de vaststelling van een nationaal aanhoudingsbevel (arrest van 1 juni 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punt 55).

48 Aangezien artikel 8, lid 1, onder c), van kaderbesluit 2002/584 een vereiste voor een regelmatig afgegeven bevel bevat waarvan de inachtneming een voorwaarde voor de geldigheid van het Europees aanhoudingsbevel is, moet de niet-inachtneming van dit vereiste de uitvoerende rechterlijke autoriteit er in beginsel toe brengen om aan dit aanhoudingsbevel geen gevolg te geven (arrest van 1 juni 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, punt 64).

49 Aldus omvat de regeling van het Europees aanhoudingsbevel, op grond van het vereiste in genoemd artikel 8, lid 1, onder c), op twee niveaus bescherming van de procedurele en grondrechten die de gezochte persoon moet genieten, aangezien bovenop de rechterlijke bescherming op het eerste niveau, namelijk dat van de vaststelling van een nationale rechterlijke beslissing zoals een nationaal aanhoudingsbevel, de bescherming komt die gewaarborgd moet zijn op het tweede niveau, namelijk dat van de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel, die in voorkomend geval kort na de vaststelling van die nationale rechterlijke beslissing kan plaatsvinden (arrest van 10 maart 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punt 42 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en beschikking van 22 juni 2021, Prosecutor of the regional prosecutor’s office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, punt 44).

50 Wanneer het gaat om een maatregel die, zoals de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel, het recht op vrijheid van de betrokken persoon kan aantasten, houdt die bescherming in dat op minstens één van de twee niveaus van die bescherming een beslissing wordt genomen die voldoet aan de vereisten die inherent zijn aan een effectieve rechterlijke bescherming (arrest van 13 januari 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punt 63 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

51 Hieruit volgt dat wanneer het recht van een uitvaardigende lidstaat de bevoegdheid om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen toekent aan een autoriteit die weliswaar deelneemt aan de rechtsbedeling in die lidstaat maar geen rechter of rechterlijke instantie is, de nationale rechterlijke beslissing, zoals een nationaal aanhoudingsbevel waarop het Europees aanhoudingsbevel gebaseerd is, zelf moet voldoen aan die vereisten (arrest van 10 maart 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en beschikking van 22 juni 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, punt 46).

52 Wanneer is voldaan aan de genoemde vereisten kan dus ten aanzien van de uitvoerende rechterlijke autoriteit worden gewaarborgd dat de beslissing om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen met het oog op een strafvervolging gebaseerd is op een nationale procedure die onderworpen is aan rechterlijk toezicht, en dat de persoon die het voorwerp uitmaakt van dit nationaal aanhoudingsbevel alle waarborgen heeft genoten die eigen zijn aan de vaststelling van dit soort beslissingen, met name de waarborgen die voortvloeien uit de grondrechten en de fundamentele rechtsbeginselen als bedoeld in artikel 1, lid 3, van kaderbesluit 2002/584 (arrest van 10 maart 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punt 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en beschikking van 22 juni 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, punt 47).

53 Bovendien veronderstelt het tweede niveau van bescherming van de rechten van de betrokken persoon dat de „uitvaardigende rechterlijke autoriteit" in de zin van artikel 6, lid 1, van dit kaderbesluit controleert of de voor de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel noodzakelijke voorwaarden zijn vervuld en op objectieve wijze – rekening houdend met alle belastende en ontlastende elementen en zonder daarbij het risico te lopen dat door derden, met name door de uitvoerende macht, instructies worden gegeven – onderzoekt of die uitvaardiging evenredig is [arresten van 27 mei 2019, OG en PI (Openbaar ministerie van Lübeck en van Zwickau), C-508/18 en C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punt 71 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en 13 januari 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punt 64 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

54 Het staat immers aan de in artikel 6, lid 1, van dit kaderbesluit bedoelde „uitvaardigende rechterlijke autoriteit", namelijk de entiteit die uiteindelijk de beslissing neemt om het Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen, om het tweede beschermingsniveau te waarborgen, zelfs indien dit Europees aanhoudingsbevel gebaseerd is op een nationale beslissing van een rechter of een rechterlijke instantie [arrest van 27 mei 2019, OG en PI (Openbaar ministerie van Lübeck en van Zwickau), C-508/18 en C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, punt 72].

55 Wanneer het recht van een uitvaardigende lidstaat de bevoegdheid om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen toekent aan een autoriteit die weliswaar aan de rechtsbedeling in die lidstaat deelneemt, maar zelf geen rechter of rechterlijke instantie is, moet voorts de beslissing om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen en met name de evenredigheid van die beslissing in de betreffende lidstaat het voorwerp kunnen uitmaken van een beroep in rechte dat volledig voldoet aan de vereisten die voortvloeien uit een effectieve rechterlijke

bescherming (arrest van 10 maart 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punt 46 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en beschikking van 22 juni 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, punt 48).

56 Met een dergelijk beroep in rechte tegen de beslissing om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen met het oog op strafvervolging, die is genomen door een autoriteit die weliswaar aan de rechtsbedeling deelneemt en de vereiste onafhankelijkheid geniet ten opzichte van de uitvoerende macht maar zelf geen rechterlijke instantie is, wordt beoogd te verzekeren dat de rechterlijke toetsing van deze beslissing en van de voor de uitvaardiging van dit aanhoudingsbevel noodzakelijke voorwaarden, en met name van de evenredigheid ervan, voldoet aan de uit een effectieve rechterlijke bescherming voortvloeiende vereisten (arrest van 13 januari 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punt 66 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

57 Het staat derhalve aan de lidstaten om ervoor te zorgen dat hun rechtsorden op doeltreffende wijze het door kaderbesluit 2002/584 vereiste niveau van rechterlijke bescherming, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Hof, waarborgen door middel van de beroepsmogelijkheden waarin zij voorzien, die van systeem tot systeem kunnen verschillen (arrest van 13 januari 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punt 67 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

58 In deze context vormt het openstellen van een afzonderlijk recht op beroep tegen de door een andere rechterlijke autoriteit dan een rechter genomen beslissing om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen, in dit opzicht slechts één van de mogelijkheden (arrest van 13 januari 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punt 68 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

59 Zo voldoet het feit dat er in de nationale rechtsorde procedureregels bestaan waardoor de voorwaarden voor het uitvaardigen van een Europees aanhoudingsbevel en met name de evenredigheid ervan in de uitvaardigende lidstaat aan rechterlijke toetsing kunnen worden onderworpen, en dit vóór of gelijktijdig met de vaststelling van dit aanhoudingsbevel, maar ook daarna, aan het vereiste van effectieve rechterlijke bescherming (arrest van 13 januari 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punt 69 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

60 Uit deze rechtspraak volgt dat wanneer een Europees aanhoudingsbevel met het oog op strafvervolging wordt uitgevaardigd door een openbaar aanklager die een „uitvaardigende rechterlijke autoriteit" in de zin van artikel 6, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 vormt en dat Europees aanhoudingsbevel steunt op een nationaal aanhoudingsbevel dat door een rechter werd uitgevaardigd, het voor de eerbiediging van alle in artikel 47 van het Handvest neergelegde vereisten die inherent zijn aan een effectieve rechterlijke bescherming noodzakelijk is dat de voorwaarden voor de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel en met name de evenredigheid daarvan rechterlijk kunnen worden getoetst in de uitvaardigende lidstaat.

61 Dienaangaande heeft het Hof er reeds op gewezen dat het recht op effectieve rechterlijke bescherming in de zin van genoemd artikel 47 niet vereist dat die rechterlijke toetsing kan plaatsvinden voordat de betrokkene wordt overgeleverd aan de bevoegde autoriteiten van de uitvaardigende lidstaat [zie arresten van 28 januari 2021, Spetsializirana prokuratura (Verklaring van rechten), C-649/19, EU:C:2021:75, punten 79 en 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en 30 juni 2022, Spetsializirana prokuratura (Informatie over de nationale aanhoudingsbeslissing), C-105/21, EU:C:2022:511, punt 44].

62 Het klopt dat het Hof, zoals de verwijzende rechter opmerkt, in het arrest van 10 maart 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punten 47 en 48), en de beschikking van 22 juni 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria (C-206/20, EU:C:2021:509, punt 49), heeft geoordeeld dat een persoon waartegen een Europees aanhoudingsbevel met het oog op strafvervolging is uitgevaardigd, effectieve rechterlijke bescherming moet kunnen genieten voordat hij wordt overgeleverd aan de uitvaardigende lidstaat, en dit op minstens een van de twee beschermingsniveaus die die rechtspraak vereist, wat dus veronderstelt dat er een rechterlijke toetsing van hetzij het Europees aanhoudingsbevel hetzij de rechterlijke beslissing waarop dat bevel steunt, kan plaatsvinden alvorens dat bevel ten uitvoer wordt gelegd.

63 Zo heeft het Hof voor recht verklaard dat artikel 8, lid 1, onder c), van kaderbesluit 2002/584, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat niet is voldaan aan de vereisten die inherent zijn aan de effectieve rechterlijke bescherming die een persoon tegen wie met het oog op strafvervolging een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, moet genieten, wanneer zowel het Europees aanhoudingsbevel als de rechterlijke beslissing waarop dat bevel is gebaseerd, wordt uitgevaardigd door een – als „uitvaardigende rechterlijke autoriteit" in de zin van artikel 6, lid 1, van dat kaderbesluit aan te merken – openbaar aanklager, maar niet vatbaar is voor rechterlijke toetsing in de uitvaardigende lidstaat vóór de gezochte persoon door de uitvoerende lidstaat wordt overgeleverd (arrest van 10 maart 2021, PI, C-648/20 PPU, EU:C:2021:187, punt 60, en beschikking van 22 juni 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria, C-206/20, EU:C:2021:509, punt 54).

64 Uit het vorige punt blijkt evenwel dat die rechterlijke toetsing in de zaken die tot dat arrest en die beschikking hebben geleid noodzakelijk was omdat er op geen enkel van de twee beschermingsniveaus een rechter betrokken was vóór de overlevering plaatsvond. In die zaken was namelijk zowel het nationale aanhoudingsbevel als het Europees aanhoudingsbevel uitgevaardigd door een openbaar aanklager, die een „uitvaardigende rechterlijke autoriteit" in de zin van artikel 6, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 vormde.

65 Zoals het Hof uitdrukkelijk heeft aangegeven in de punten 51 tot en met 54 van het arrest van 10 maart 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), volgt uit de arresten van 12 december 2019, Parquet général du Grand-Duché de Luxembourg en Openbaar Ministerie (Officier van justitie van Lyon en van Tours) (C-566/19 PPU en C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, punten 67-71), en 12 december 2019, Openbaar Ministerie (Openbaar ministerie van Zweden) (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, punten 46-53), dat de rechterlijke toetsing van de evenredigheid van de beslissing van het openbaar ministerie om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen niet alleen vóór, maar ook na de overlevering van de gezochte persoon kan plaatsvinden wanneer een geheel van nationale procedurele bepalingen de tussenkomst van een rechter waarborgt vanaf het moment dat tegen die persoon een nationaal aanhoudingsbevel wordt uitgevaardigd, dus vóór diens overlevering, temeer wanneer die rechter bovendien de noodzakelijke voorwaarden voor de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel en met name de evenredigheid daarvan beoordeelt.

66 Het vereiste dat een rechter de voorwaarden voor de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel en met name de evenredigheid ervan kan toetsen voordat de gezochte persoon wordt overgeleverd, dat voortvloeit uit de punten 47, 48 en 60 van het arrest van 10 maart 2021, PI (C-648/20 PPU, EU:C:2021:187), en de punten 49 en 54 van de beschikking van 22 juni 2021, Prosecutor of the regional prosecutor's office in Ruse, Bulgaria (C-206/20, EU:C:2021:509), is dus slechts bij wijze van uitzondering gerechtvaardigd in specifieke omstandigheden als die in de zaken die tot dat arrest en die beschikking hebben geleid, waarin noch het nationale

aanhoudingsbevel noch het Europees aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd door een rechter. Is een van de twee aanhoudingsbevelen daarentegen uitgevaardigd door een rechter, dan kan die toetsing overeenkomstig de in de punten 59 en 61 van de onderhavige beschikking aangehaalde rechtspraak in voorkomend geval worden verricht na de overlevering.

67 Derhalve volgt uit de rechtspraak van het Hof dat een nationale regeling waarbij een Europees aanhoudingsbevel dat met het oog op strafvervolging wordt uitgevaardigd door een openbaar aanklager – die een „uitvaardigende rechterlijke autoriteit" in de zin van artikel 6, lid 1, van kaderbesluit 2002/584 is en tegen wiens beslissing geen beroep in rechte kan worden ingesteld vóór de overlevering van de gezochte persoon – steunt op een nationaal aanhoudingsbevel dat werd uitgevaardigd door een rechter die geen toetsing van de voorwaarden voor de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel en met name van de evenredigheid ervan verricht, in overeenstemming is met de vereisten die voortvloeien uit artikel 47 van het Handvest, mits een rechterlijke toetsing van de voorwaarden voor de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel kan worden verricht vóór of na de overlevering.

68 In dit verband zij er ook nog aan herinnerd dat het Hof in punt 72 van het arrest van 13 januari 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4), in wezen voor recht heeft verklaard dat bij gebrek aan procedureregels in de uitvaardigende lidstaat die het mogelijk maken om de voorwaarden voor de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel en met name de evenredigheid ervan te laten toetsen door een rechterlijke instantie, een rechterlijke instantie van die lidstaat op grond van het Unierecht de bevoegdheid had om incidenteel de geldigheid van het Europees aanhoudingsbevel te toetsen.

69 In casu blijkt uit de gegevens in de verwijzingsbeslissing dat – volgens de informatie die het Griekse openbaar ministerie in antwoord op het verzoek van de verwijzende rechter heeft verstrekt – de openbaar aanklager, als „uitvaardigende rechterlijke autoriteit" in de zin van artikel 6, lid 1, van kaderbesluit 2002/584, toetst of de voorwaarden voor de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel zijn vervuld en met name of dat bevel evenredig is, en dat de rechter die het nationale aanhoudingsbevel heeft uitgevaardigd waarop dat Europees aanhoudingsbevel gebaseerd is, geen dergelijke toetsing van het Europees aanhoudingsbevel verricht maar enkel nagaat of het nationale aanhoudingsbevel voldoet aan de voorwaarden voor de uitvaardiging ervan en met name of dat evenredig is.

70 Volgens de verwijzende rechter valt uit die informatie af te leiden dat noch die rechter noch enige andere nationale rechterlijke instantie vóór de overlevering van de gezochte persoon toetst of de voorwaarden voor de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

71 Uit de verwijzingsbeslissing blijkt daarentegen niet duidelijk of het Griekse recht na de overlevering van de gezochte persoon voorziet in een beroep in rechte waarbij een rechter de voorwaarden voor de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel en met name de evenredigheid ervan kan toetsen.

72 De slotsom luidt dan ook dat die regeling slechts dan in overeenstemming is met de uit artikel 47 van het Handvest voortvloeiende vereisten die inherent zijn aan een effectieve rechterlijke bescherming indien de uitvaardigende lidstaat voorziet in een dergelijk beroep, waarbij het aan de verwijzende rechter staat om dit te verifiëren en in voorkomend geval de uitvaardigende rechterlijke autoriteit op grond van artikel 15, lid 2, van kaderbesluit 2002/584 te verzoeken om hem dringend alle nodige aanvullende gegevens te verstrekken.

73 De tenuitvoerlegging van het vervolgingsgedeelte van het in het hoofdgeding aan de orde zijnde Europees aanhoudingsbevel hoeft dus niet te worden geweigerd tenzij er geen dergelijke beroepsmogelijkheid zou bestaan.

74 Gelet op de voorgaande overwegingen dient op de prejudiciële vraag te worden geantwoord dat artikel 8, lid 1, onder c), van kaderbesluit 2002/584, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat wanneer een openbaar aanklager die een „uitvaardigende rechterlijke autoriteit" in de zin van artikel 6, lid 1, van dit kaderbesluit is, een Europees aanhoudingsbevel heeft uitgevaardigd met het oog op strafvervolging en de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen, er voldaan is aan de vereisten die inherent zijn aan de effectieve rechterlijke bescherming die de gezochte persoon moet kunnen genieten, ook al staat er in de uitvaardigende lidstaat vóór de overlevering van die persoon geen beroep in rechte open tegen de beslissing van die openbaar aanklager tot uitvaardiging van dat Europees aanhoudingsbevel en ook al berust het vervolgingsgedeelte van dat Europees aanhoudingsbevel op een nationaal aanhoudingsbevel dat werd uitgevaardigd door een rechter die geen toetsing van de voorwaarden voor de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel en met name van de evenredigheid ervan heeft verricht en wiens beslissing evenmin vatbaar is voor beroep vóór de overlevering, op voorwaarde dat er in de uitvaardigende lidstaat na de overlevering beroep in rechte mogelijk is waarbij de voorwaarden voor de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel en met name de evenredigheid ervan worden getoetst.

Kosten

75 Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de verwijzende rechter over de kosten heeft te beslissen.

Het Hof (Vijfde kamer) beschikt:

Artikel 8, lid 1, onder c), van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,

moet aldus worden uitgelegd dat

wanneer een openbaar aanklager die een „uitvaardigende rechterlijke autoriteit" in de zin van artikel 6, lid 1, van dit kaderbesluit is, een Europees aanhoudingsbevel heeft uitgevaardigd met het oog op strafvervolging en de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen, er voldaan is aan de vereisten die inherent zijn aan de effectieve rechterlijke bescherming die de gezochte persoon moet kunnen genieten, ook al staat er in de uitvaardigende lidstaat vóór de overlevering van die persoon geen beroep in rechte open tegen de beslissing van die openbaar aanklager tot uitvaardiging van dat Europees aanhoudingsbevel en ook al berust het vervolgingsgedeelte van dat Europees aanhoudingsbevel op een nationaal aanhoudingsbevel dat werd uitgevaardigd door een rechter die geen toetsing van de voorwaarden voor de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel en met name van de evenredigheid ervan heeft verricht en wiens beslissing evenmin vatbaar is voor beroep vóór de overlevering, op voorwaarde dat er in de uitvaardigende lidstaat na de overlevering beroep in rechte mogelijk is waarbij de voorwaarden voor de uitvaardiging van het Europees aanhoudingsbevel en met name de evenredigheid ervan worden getoetst.

Luxemburg, 2 juli 2026.

De griffier
A. Calot Escobar

De kamerpresident
M. L. Arastey Sahún